

obou smluvníků na náhradu škody ve smyslu §u 1162 c) obč. zák. Uvésti jest ještě, že nebylo třeba, by žalobce dával žalovanému dodatečnou lhůtu k plnění dle §u 918 obč. zák. s pohružkou, že by jinak od smlouvy odstoupil. Této výhody může se domáhati jen strana věrná smlouvě. Žalovaný však hned od počátku, usiluje o změnu smlouvy ve smlouvu pachtovní, odepřel jakoukoliv úplatu dle vyčepovaného piva, odepřel odebíratí pivo j-ské náhradou mu nabízené, trváje stále jen na dodávce piva s-ského, ač věděl, že žalobce pivo toto již nevyrábí. Za těchto okolností byla by tedy dodatečná lhůta bezvýznamnou formalitou. Nelze také sdíleti názor odvolacího soudu, že měl žalobce dáti žalovanému půlletní výpověď. Po zákonu toho třeba nebylo a smluvního ujednání v tomto bodu žádná strana netvrdila. Z obsahu dopisu ze dne 18. února 1923, předloženého žalobcem, o němž žalovaný tvrdil, že jej nedostal a jehož pravost popřel, nelze nikterak usuzovati na smluvní ujednání půlletní výpovědi a jest opačný skutkový předpoklad odvolacího soudu v rozporu s přednesem stran tudíž i se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.). Z toho co bylo uvedeno plyne, že nárok žalobcův na zrušení smlouvy jest odůvodněn a bylo proto napadený rozsudek co do této části žalobního nároku změnití a obnoviti rozsudek soudu procesního. Jinak tomu jest co do žalobcem uplatňované náhrady škody. Jest sice nepochybné, že žalobce není povinen ponechati svůj hostinec žalovanému zcela bez úplaty, leč nárok jeho na náhradu, tak jak jest v žalobě vymáhán, nemá podkladu. Žalobce tvrdí, že, kdyby byl žalovaný odebíral od něho pivo j-ské, byl by vyzískal na hektolitru 40 Kč, a vypočítává celkový ušlý zisk dle množství t-ského piva, jež žalovaný svémocně, proti jeho vůli v určité době odebral a vyčepoval. Bylo-li však zjištěno, že byl žalovaný povinen odebíratí jen pivo s-ské a že se výdělek žalobcův řídil jen dle odběru tohoto piva a že žalobce sám přestal toto pivo dodávati, nelze bráti za základ povinnosti žalovaného k náhradě ušlý zisk při pivě jiného původu (j-ského) dle odbytu opět jiného druhu piva (t-ského), neboť spotřeba vzhledem k různé jakosti a oblíbě uvedených tří druhů piva mohla býti jiná. Nestačí tedy základ výpočtu škody v žalobě k bezpečnému posouzení nároku žalobcova, nehledíc ani k tomu, že na zásadně oprávněný nárok žalobcův na náhradu škody nemusí zůstatí bez vlivu i případný protinárok žalovaného (§ 1162 obč. zák.).

Čís. 4792.

Zmocnění, by zmocněnec provedl vše, co uzná za potřebné k hájení práv a zájmů zmocnitele, nenahrazuje zvláštního zmocnění podle §u 1008 obč. zák. Pod ustanovení §u 1008 obč. zák. spadá též smír za řízení dle zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Dohoda za vyvlastňovacího řízení dle tohoto zákona nemusí se týkati právě toho pozemku, o jehož vyvlastnění bylo původně zažádáno.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv I 214/25.)

Žalobce zažádal u okresní politické správy o vyvlastnění pozemku č. k. 39/1, náležejícího žalovanému, dle zákona o stavebním ruchu. Za

komisionelního řízení dohodl se žalobce se zástupcem žalovaného, že na místo pozemku č. kat. 39/1 odkoupí od žalovaného pozemek č. kat. 115/11. Ježto žalovaný se zdráhal podepsati kupní smlouvu ohledně tohoto pozemku, žaloval ho žalobce o splnění kupní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Spisum nižších stolic odporujícím předpokladem skutkovým, položeným odvolacímu rozsudku za základ v jeho podstatné části jest dovolateli názor odvolacího soudu, že, když při vyvlastňovacím řízení byla uzavřena dohoda o části pozemku čís. kat. 115/1, nejde o dohodu ve správním řízení, nýbrž o odprodej pozemku. Dovolatel poukazuje k tomu, že dohoda se stala právě v řízení, zahájeném na jeho žádost před vyvlastňovací komisí, že byla řádně protokolována řídicím komisařem a že ji proto sluší považovati za dohodu podle §u 5 (4) zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Nejde tím o důvod podle čís. 3 §u 503 c. ř. s., neboť nejde o vadný předpoklad skutkový, nýbrž o právní závěr odvolacího soudu, jehož správnost může býti přezkoumána teprve při důvodu čís. 4 §u 503 c. ř. s. Tento prováděje, vychází dovolatel především ze správného hlediska, že vyvlastňovací řízení podle shora citovaného zákona tvořilo jednotný celek, do jehož rámce zapadala a jehož součástí tvořila i dohoda u příležitosti tohoto řízení ujednaná, týkající se pozemku čís. kat. 115/1, že proto nelze schváliti právní názor odvolacího soudu, že platná dohoda mohla býti uzavřena pouze potud, pokud jejím předmětem byl pozemek, jehož se týkalo zahájené řízení vyvlastňovací. Nelze z doslovu zákona vyčísti, že by dohoda, uzavřená mezi stranami za vyvlastňovacího řízení, musila se týkati zrovna jenom pozemku, o jehož vyvlastnění bylo původně zažádáno. Než tím není ničeho získáno pro dovolatelovo stanovisko, neboť plnou moc ze dne 27. prosince 1911 nelze považovati za zvláštní zmocnění ve smyslu §u 1008 obč. zák. Zmocnění v této plné moci, by Václav M. předsevzal vše, co uzná za potřebné k hájení práv a zájmů žalovaného, nevyhovuje, jak zřejmo z ustanovení §§ 1007 a 1008 obč. zák., přesnému zákonnému předpisu, že co do uzavření smíru a co do zcizení věcí jménem druhého vyžaduje se zvláštní plná moc, která zní na tyto druhy právních jednání. § 1008 obč. zák. mluví všeobecně o smírech a platí proto také pro dohody ve smyslu §u 5 (4) zákona o stavebním ruchu a pro zcizení nemovitostí, jež tyto dohody po případě obsahují. Právem proto nižší soudy žalobě nevyhověly.

Čís. 4793.

Ručení hostinského za úraz, spadl-li opilý host, jda na záchod, do sklepa.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv I 234/25.)